

טוביה פרינד

חתונות ה 100 - הזדמנות שלא תחזור

פעם פעם, לפני עידן הקורונה, זכרני שעמדתי בטבור רחוב שלמה המלך בבני ברק, והמתנתי למישהו שהיה אמור לצאת אליי מאחד האולמות. תוך כדי, אני מבחין במישהו שגרם לי להתבלבל בין צחוק לבכי:

לפתח האולם הגיע יהודי, אחניות תחובות לו בתנוכי אוזניו, והוא באמצע ויכוח לוהט עם מאן דהו מעבר לקו. לפתע הוא קטע את הוויכוח ואמר לבן שיחו: "חכה רגע על הקו, אני נכנס לומר לאיזיק מזל טוב..." "העביר להשתק" ופסע לתוך האולם...

תוך 23 שניות הוא כבר היה בחוץ, אין ספק כי הבחור זריז. הוא שב לשיחה, ושמועתו אותו מושב לבן שיחו: "אני יודע אם זה בן או בת? הוא שלח לי הזמנה, נו, יש לי בריחה?" - אמר הלה, ונעלם מעיניי.

אני מוסיף להמתין, ואז אני רואה את המתנות יוצא, בלוויית מישהו שנראה כמו אבן או חמוץ, אל רכב שעל שפת המדרכה, בתוכה יושב יהודי מבוגר שכנראה כבר לא יכול ללכת. הם לוחצים ידיים בחדווה, חיוכים נרחבים מצד לצד, אולם המתנות ממחר - כבר נושפים בעורפו אורחים נוספים, שנכנסו לאולם ולא מוצאו...

בתוך, קבוצה של בחורים מודרשני עונג צועדים להם החוצה, צלחות עמוסות טשולנט וקוגל בידיהם, ומתיישבים על הספסל לארוחת ערב שלא מן המניין. אחר כך הם מציגים סיגריה, ומוסיפים לפטפט על דא ועל הא.

הואיל וחברי התעכב נכנסתי לחפש אחריו, ושוב ראיתי את אותו מחותן אומלל (תיכף תבינו עד כמה), מתווכח וצועק על מלצר או רב המלצרים, העומד לצד הבר שנראה (סלחו לי על הביטוי), כמו דיר: תערוכות של כוסות חד פעמיות מעוכות ברוטב טשולנט מיושב, כששעונית פוזרה מכל עבר...

כשחברי יצא, לא יכולתי להתאפק, וברחה מפי השאלה: "תגיד לי, למה בנאדם מוכן לעבור את הסיוט הזה?" וחברי, כזורה מלח על הפצעים, הוסיף בעוגמה: "ורק לחשוב, שהוא משלם עשרות אלפי שקלים על התענוג, על הזכות העילאית להפוך את היום העליון בחיים - לסיסו מתמשך..."

***

טוב, כמו שני יהודים טובים, התפזרנו בתחושה שאין מה לעשות, ככה זה חתונות היום. כן, כל עם ישראל יוסיף יוציא עשרות אלפי שקלים שאין לו, יגלגל גמ'חים וישלם ריביות מופקעות, על הזכות להפוך את שמחת חתונת הצאצא לקובץ של רגעים מעוררי חמלה. ואז, הגיעו חתונות הקורונה, השתתפי באחת מהן, וראיתי מחזה שלא יאמן: מחותן מאושר. ממש ככה. הוא לא מארח אנשים שין לו חפץ בהם, חברים של השוער שכבר מחוברים לאינפוזה לא באים לבקר, ואפילו החברים מביתי הכנסת - אלו שאינם יודעים את שמו הפרטי, גם לא באו.

בנוסף לכך, בזמן הריקודים, המחזות - הקשיבו ולא תאמינו - פשוט רקדו. רקדו. על אמת, עיניי ראו ולא זר, מחותן רוקד בחתונת צאצאיו. איש לא משך לו בכתף, לא היה רב מלצרים להתווכח אתו, וכל מי שהיה בריקודים - כנראה כבר אמר מזל טוב קודם, כי הוא קרוב באמת והופיע לחופה או לסעודה.

בקיצור, אני יודע שלא תאמינו לי, אבל תשאלו את כל מי שהשתתף בחתונות כאלו. היו שם מחותנים - בעשרות - שמחים ומאשרים, אבל באמת. לא היו להם דאגות על הראש, גם לא תסריטי אימה על מי שנשפע כי לא הזמין למעגל הפנימי. הם פשוט רקדו, ושמוחו. ואיפה החבר שלי, שהיה מוסיף בקריצה: "ורק לחשוב, שהמחותנים האלה חסכו עשרות אלפי שקלים, והיום השמח בחייהם - היה באמת שמח!"

***

יצאתי מבולבל. רגע, אז העולם כולו מושגע? לא יכול להיות! ואז נזכרתי, שלפני כך וכך שנים, התלוויתי לעסקן נודע בדרכו לחתונה שהתקיימה ביום חמישי בערב, באחד ממלונות היוקרה בצפון הרחוק. כפי שהבנתי, מדובר במחזותן עשיר, עשיר באמת. הוא הבעלים של אחת הרשתות המצליחות במגזר החרדי, ולכן - כנראה - יש לו אומץ.

החתונה התקיימה בליל ששי, במלון. השתתפו בה בני משפחה קרובים, כאלה שנשארים לשבת שבע ברכות. עוד כמה ידידים ומל'קקים הזמנו לאירוע החתונה בלבד, ואם ספרתי נכון - סעדו בסעודת החתונה אולי חמישים גברים. בהמשך, הגיעו שני אוטובוסים מבני ברק, זה פרק 50 בחורים וזה פרק 50 נערות, שרקדו כשעה וחצי ופינו את הזירה. לא, לא היה בר, בכלל. בכלל. לא הגיעו חברים מהעבר, שכנים מהדירה הקודמת, ידידים של הסבא. לא, כל אלה לא היו. היו 40 קרובים ידידי אמת, ועוד 10 מלחכי פינכה. זה מי שהיה שם.

לאחר חתונת הקורונה בה השתתפתי, החלטתי לאתר את המחזות ההוא, הגביר. לא היה קל להשיג אותו, התחייבתי שאני לא מבקש ממנו ולו פרוטה אחת, רק הסבר מפורט. ואתם יודעים מה הוא אמר לי?

"תגיד לי", כך הגביר, "תגיד לי אני פראירי? אני אחתן באמצע בני ברק, ישלח 1500 הזמנות, וכל הלילה הזה אני ירגיש בכף הקלע בין האורחים השונים??? תגיד לי, אני מחתן ילד או עברייני? למה מגיע לי העונש הזה, למה???"

אבל - הייתי חייב לשאול, "איך התגברת על הפחד? הרי זה מה שכ-1-ל-ם עושים?" הוא הצטחק, "כולם עושים, כי אחרת יחשבו שהם מסכנים. אני - איש לא יחשוב שאני מסכן, הרי שילמתי באותו לילה לעוד שלושה חתנים חתונות מנחוזות כאלה, באולמות וכל הג'פה הזו. אני יכול להרשות לעצמי חתונה נורמלית!"

***

הבנתי?

אומרים לעשירים יש מזל, זו עוד הוכחה. כולנו - מגלגלי הגמ'חים, החוסכים פרוטה לפרוטה, מבזבזי הירושות על קוגל עבש וטשר לנט מתקתר - כולנו חסרי מזל. אנחנו שורפים את היום השמח בחיינו במו ידינו, ועוד משלמים על זה עשרות אלפי שקלים, רק כדי 'להוכיח' שאנחנו לא מסכנים.

אבל העשירים, להם יש מזל. הם לא נדרשים להוכיח. אז הם גם חוסכים את הסיוט, וגם חוסכים את הכסף (או שלא, אבל זה עניין שלהם). ולא יאומן - הם שמחים בנישואי צאצאיהם.

בקיצור, פראיריים לא מתים, הם רק מתחלפים. מי שחושב שאחרי שחתונות הקורונה גילו לנו שגם לשמוח בחתונות צאצאים זו אופציה, כבר לא יהיו כאלה שיתרמו את מזומניהם למשרפות המזומנים הפועלים ללא הפסקה באולמות הגדולים - טועה.

יהיו גם כאלה, כי כאמור, הפראיריים רק מתחלפים, והם ימשיכו להעמיד את הרגעים המרגשים בחייהם על מצע מזומנים עב כרס, ויציתו גפרור בחוץ מעוות, שורפים את הרגעים המאשרים יחד עם הכסף, מעלים הכל על מוקד כ-1-ל-ם מחתנים ככה היום'.

אבל, ובזאת אני בוטח:

שיש כאלה שנפקחו להם העיניים, שהבינו שלשמוח באמת זו אפשרות, ושמוחות רוקד לאורך כל הריקודים בלי להיות מופרע ומבול'בל זו דרך נעלית, ושעם כל הכבוד - אני מוכן להעניק להרבה אנשים ארוחת ערב, אבל לא להיות עסוק בכך ברגעים המאשרים בחיי. ואלה, טוב, הכסף שיחסכו, בין 30,000-50,000 ש"ח, זה כבר הרווח המשי שלהם...

המושך יבא בעז'ה.....

